



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 101/04-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. B., CSc., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. T. H., B., vo veci porušenia jeho práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. b) a c), ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 8, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. Ntv II 100/03 a sp. zn. 2 To 74/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. B., CSc., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2003 doručená sťažnosť Ing. F. B., CSc. (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. b) a c), ods. 3 a 4, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 8, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. Ntv II 100/03 a sp. zn. 2 To 74/03.

Na základe výziev ústavného súdu z 13. novembra 2003, 15. januára a 9. februára 2004 sťažovateľ doplnil sťažnosť z 24. októbra 2003 podaniami doručenými ústavnému súdu 2. decembra 2003, 4. februára a 26. februára 2004.

K porušeniu označených práv malo podľa obsahu sťažnosti a jej doplnenia okrem iného dôjsť tým, že sťažovateľ bol protiprávne vo väzbe od 11. októbra 2001 do 20. januára 2004. Sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, že porušovateľom ním označených práv je najvyšší súd, ktorý uznesením sp. zn. Ntv II 100/03 zo 17. septembra 2003 rozhodol na návrh Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 18/02 o predĺžení väzby do 30. júna 2004, a uznesením sp. zn. 2 To 74/03 z 23. septembra 2003 rozhodol o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby. Uviedol, že najvyšší súd sťažovateľovi predĺžil väzbu v rozpore s § 71 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľ v sťažnosti tiež žiadal ústavný súd o poskytnutie pomoci pri jeho snahe „... o prepustenie z väzby na slobodu, už aj z toho dôvodu, že vo väzbe nemám možnosť brániť seba a svoju rodinu a vo väzbe boli vykonané viaceré pokusy o likvidáciu mojej osoby, (...) aby moja vec bola spravodlivo prejednaná pred nezávislým a nestranným súdom, (...) o umožnenie rovnoprávneho dokazovania pred trestným senátom“.

Sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby:

„1. určil, že väzba sťažovateľa, nebola v súlade s § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku SR, a predĺženie väzby do 30. 6. 2004 nebola v súlade s § 71 ods. 2 Trestného poriadku SR, a preto väzba sťažovateľa bola protiprávna a nedôvodná.

2. určil, že výzva zaslaná sťažovateľovi zo dňa 23. 8. 2001 Krajským úradom vyšetrovania PZ v Bratislave č. KÚV-132/OVEK 2000 na dobrovoľné vydanie 3 ks zmienek akceptovaných Západoslovenskými vodárňami a kanalizáciami vystavených Brno-

Trust, a. s. v celkovej hodnote 400 mil. Sk, nebola v súlade s § 78 a § 158 ods. 4 Trestného poriadku SR, a preto bola protiprávna.

3. určil, že sťažovateľovi patrí primerané finančné zadostučinenie ako náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) a c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru uzneseniami najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. Ntv II 100/03 zo 17. septembra 2003 a pod sp. zn. 2 To 74/03 z 23. septembra 2003.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02) a tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane, a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná judikatúra).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť aj vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v tomto prípade najvyššieho súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ porušenie označených práv vidí v nezákonnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. Ntv II 100/03 zo 17. septembra 2003, ktorým mu bola predĺžená lehota trvania väzby do 30. júna 2004, pretože ako uviedol *„zmenky bolo možné uplatniť na súde len v lehote do 11. februára 2004“* a tiež v tom, že zamietnutie jeho sťažnosti proti prepusteniu z väzby na slobodu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 74/03 z 23. septembra 2003 bolo protizákonné a v rozpore s § 71 ods. 2 Trestného poriadku.

Väzba podľa sťažovateľa bola nástrojom na vynútenie vydania zmieniek, ktoré patrili obchodnej spoločnosti, ktorej bol jediným spoločníkom. Zmenky nepatrili sťažovateľovi ako fyzickej osobe, ale obchodnej spoločnosti Brno - trust, a. s. Napriek tomu sťažovateľ bol 23. augusta 2001 orgánmi činnými v trestnom konaní vyzvaný na vydanie zmieniek bez konkrétneho uvedenia a špecifikácie.

V súvislosti s rozhodovaním všeobecných súdov o väzbe ústavný súd už viackrát uviedol, že porušenie týchto práv sa musí vzťahovať na to, že obvineného možno vziať do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu, pričom ak niektorý z týchto ústavných prvkov uvedeného princípu pri uvalení väzby chýbal alebo sa nepoužil, prípadne sa použil v rozsahu prevyšujúcom zákonom dovoľený rozsah, napríklad, obvinený by bol vo väzbe nad čas dovoľený zákonom bez rozhodnutia súdu o predĺžení väzby alebo bez osvedčenia konkrétnych skutkových okolností (II. ÚS 76/02).

Ústavný súd preto preskúmava len dôvody a spôsob obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodol súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 67 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v ods. 2 tohto ustanovenia a či osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovoľený zákonom resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Ústavný súd tiež v súlade so základným princípom, že väzba má trvať len nevyhnutnú dobu, hodnotil, či ju najvyšší súd rozhodujúci o jej predĺžení predĺžil na dobu, aká sa javí v dobe rozhodovania ako nevyhnutná.

Z uvedených dôvodov ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Ntv II 100/03, z ktorého vyplynulo, že najvyšší súd potvrdil pretrvávajúcu existenciu väzobných dôvodov u sťažovateľa, pričom uviedol, že:

„Návrh na predĺženie lehoty trvania väzby obžalovaného Ing. F. B. bol podaný v súlade s ustanoveniami § 71 ods. 3 a 4 Tr. por., podľa ktorých v konaní pred súdom podáva návrh na predĺženie lehoty trvania väzby podľa odseku 2 § 71 Tr. por. predseda senátu a návrh je potrebné doručiť najvyššiemu súdu najneskôr 10 dní pred skončením príslušnej lehoty (s pripojením celého dosiaľ získaného spisového materiálu, ako prikazuje ustanovenie § 71 ods. 9 Tr. por.).

Zároveň najvyšší súd zistil, že sú v danom prípade splnené aj materiálne podmienky na predĺženie lehoty trvania väzby uvedené v § 71 ods. 2 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia väzba v konaní pred súdom spolu s väzbou v prípravnom konaní nesmie trvať dlhšie ako dva roky. Ak nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie v tejto lehote skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, môže o ďalšom trvaní väzby na nevyhnutne potrebnú dobu rozhodnúť najvyšší súd, a to aj opakovane. Celková doba trvania väzby nesmie presiahnuť tri roky a pri obzvlášť závažných trestných činoch päť rokov.

V predmetnej trestnej veci bolo dôvodom na vzatie obvineného Ing. F. B. do väzby nevydanie zmienek, ktoré mal mať obvinený vo svojej držbe a ktoré mali byť predmetom použitým na spáchanie žalovaného trestného činu a z toho prameniaca obava, že by obvinený mohol pokračovať v trestnej činnosti, resp. dokončiť trestný čin, o ktorý sa mal pokúsiť.

Na tejto obave sa nič nezmenilo ani potom, keď sa objavili v obchodno-právnej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave zmenky vydávané za pravé, teda tie, ktoré mali byť predmetom skutku uvedeného v obžalobe a boli zaistené na účely trestného konania. Vzhľadom na to, že po vykonaní časti dokazovania v predmetnej trestnej veci vznikli vážne pochybnosti o pravosti zmienek zaistených na účely trestného konania, obava, že pri existencii pravých zmienek, ktoré by mohol mať k dispozícii obžalovaný Ing. F. B., by mohol pokračovať v trestnej činnosti, ak by bol prepustený na slobodu, sa ešte viac umocnila.

Na tomto dôvode väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por., sa nič nemení ani v súčasnom štádiu konania, keď 2. júla 2003 obhajca obžalovaného Ing. F. B. vydal krajskému súdu zmenky, ktoré mu odovzdal vo väzbe obžalovaný a o ktorých tvrdí, že sú pravé.“

Ústavný súd ďalej preskúmal aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 74/03 z 23. septembra 2003, ktorým najvyšší súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu

Krajského súdu v Bratislave z 19. augusta 2003 sp. zn. 1 T 18/02 o prepustenie z väzby na slobodu. Z obsahu predmetného uznesenia vyplýva, že:

„Najvyšší súd preskúmal podľa § 147 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť obžalovaného Ing. F. B. nie je dôvodná.

Preskúmaním veci dospel k záveru, že dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. nebol v prerokúvanej trestnej veci nástrojom na vynútenie vydania veci dôležitej pre trestné konanie - zmeniek. Väzba je zaisťovací úkon, a neslúži na vynútenie povinnosti na vydanie veci podľa § 78 ods. 1 Tr. por. Na to je iba hrozba a ukládanie poriadkovej pokuty podľa § 66 Tr. por., resp. inštitút odňatia veci podľa § 79 Tr. por.

Tvrdenie obžalovaného Ing. F. B. obsiahnuté v sťažnosti, že vyšetrovateľ nepostupoval v súlade so zákonom, keď vydanie zmeniek žiadal 23. augusta 2001, čiže pred vznesením obvinenia 12. septembra 2001 je poukazaním na eventuálnu chybu pri zabezpečovaní dôkazu. S touto námietkou, ktorá ale nemá bezprostredný vplyv na zákonnosť rozhodnutia o vzatí obžalovaného do väzby a na jej ďalšie trvanie sa musí vysporiadať procesný súd v rámci hodnotenia dôkazov na hlavnom pojednávaní.

Napriek tomu, že obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu vydal súdu ďalšie tri zmenky o ktorých tvrdí, že v tomto prípade ide už o pravé zmenky, na existencii väzobného dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa nič nezmenilo, lebo až ďalším dokazovaním, ktoré bolo nariadené krajským súdom, bude možné spomenutú okolnosť spoľahlivo objasniť.

Za súčasného stavu existuje, v napadnutom uznesení konkretizovaná obava z možného nakladania so zmenkami v prípade prepustenia obžalovaného z väzby na slobodu, najmä, keď nie sú známe výsledky nariadenej expertízy, zameranej na preverenie pravosti zmeniek.“

Ústavný súd tiež zistil, že v priebehu konania na ústavnom súde bol sťažovateľ z väzby prepustený na slobodu (20. januára 2004).

Ústavný súd podobne ako v prípadoch iných sťažností namietajúcich porušenie označených práv sťažovateľov všeobecným súdom skúmal to, či uznesenia označeného súdneho orgánu sp. zn. Ntv II 100/03 a sp. zn. 2 To 74/03 (v tomto prípade najvyššieho súdu) neboli svojvoľné alebo arbitrárne a či nezakladajú možnosť porušenia sťažovateľom označených práv. Z napadnutých uznesení najvyššieho súdu je zrejmé, aké skutočnosti najvyšší súd uznal za základ svojich rozhodnutí. Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádza v konaní pred ústavným súdom, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybníť právne závery najvyššieho súdu, ktorými predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľovi alebo zamietol jeho sťažnosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. Ntv II 100/03 zo 17. septembra 2003 a sp. zn. 2 To 74/03 z 23. septembra 2003 sú postihnuté takými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o ich neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) a c), ods. 3 a 4 dohovoru a práv na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. d) dohovoru, tak ako to tvrdil vo svojej sťažnosti. Tieto články obsahujú základné práva, ktoré v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy chránia všeobecné súdy v rozsahu svojich ústavou vymedzených oprávnení podľa čl. 142 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu na ochranu týchto základných práv vzniká len v takom prípade, v ktorom by sťažovateľ tvrdil a preukázal také skutkové okolnosti, ktoré by pripustili záver o porušení ústavnoprocených princípov upravujúcich ochranu týchto základných práv väzobnými súdmi. Sťažovateľ súčasne nie je oprávnený požadovať, aby ústavný súd opakoval alebo nahradzoval činnosť všeobecných súdov pri rozhodovaní o väzbe.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 5 ods. 1 písm. b) a c), ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru a postupom najvyššieho súdu v označených konaniach. Navyše podľa názoru ústavného súdu, ktorý vychádzal pri svojom

rozhodovaní zo svojej judikatúry (napr. IV. ÚS 83/03), väzobným konaním nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Ústavný súd sa zaoberal aj tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby určil, že výzva zaslaná sťažovateľovi z 23. augusta 2001 Krajským úradom vyšetrovania Policajného zboru v Bratislave na dobrovoľné vydanie troch zmienek nebola v súlade s § 78 a § 158 ods. 4 Trestného poriadku a teda bola protiprávna.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že o výzve sa sťažovateľ dozvedel v auguste 2001.

Ústavný súd konštatuje, že od 23. augusta 2001, keď sťažovateľovi bola zaslaná predmetná výzva, do dňa podania jeho sťažnosti, ktorou žiadal ústavný súd, aby vyslovil, že je protiprávna, t. j. 26. februára 2004 uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa o porušení označených základných práv v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

3. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie jeho práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d), čl. 8, čl. 13 a čl. 17 dohovoru.

Ak ústavný súd primerane aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde, ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a § 33 ods. 3 Trestného poriadku poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a poučí ho aj o tom, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa výzvy ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať. V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ napriek trom výzvam ústavného súdu (z 13. novembra 2003, 15. januára a 9. februára 2004) nedoplnil sťažnosť tak, aby obsahovala predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, napriek tomu, že bol kvalifikovane zastúpený advokátom a citovanými výzvami bol vyzvaný na odstránenie nedostatkov svojho podania.

V časti namietajúcej porušenie jeho práv podľa čl. 3 dohovoru, ktorý zakazuje mučenie, neľudské zaobchádzanie a trestanie, ako aj ponižujúce zaobchádzanie a trestanie sťažovateľ v sťažnosti uviedol síce dôvody v čom vidí porušenie čl. 3 dohovoru, ale nekonkretizoval v návrhu na začatie konania, ani v jeho petite porušovateľa týchto práv, pričom ústavný súd je pri rozhodovaní o sťažnostiach v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde petitom viazaný. Obdobne sťažovateľ v sťažnosti nekonkretizoval porušovateľa základného práva a neodôvodnil namietané porušenie základného práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v zmysle § 50 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

Ide o interpretačné pravidlo k ustanoveniam článkov dohovoru, z ktorého nevyplýva, (a tiež ani zo sťažnosti sťažovateľa) ako mohlo dôjsť k jeho porušeniu, preto ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa namietaným porušením čl. 17 dohovoru a rovnako, keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími nárokmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2004